

EROTICONUS

MÁ CESTA K ZASVĚCENÍ

Stela R.

Stela K.

-Eroticonus-

Má cesta k zasvěcení

Na draky, skřítky a podobné tvory jsem věřila v mém raném dětství. Má víra v kouzlené tvory však časem vyprchala. Jsou ale báje a mýty o těchto tvorech jen fikcí, nebo se zakládají na pravdě? Kdybychom mohli cestovat časem zpět do dob, kdy draci trýznili prostý lid a unášeli krásné panny, byli bychom lidmi té doby považováni za čaroděje nebo jiné nadpřirozené tvory. Naše technická vyspělost by byla považována za magii. Nemohou tak být tyto pověsti jen dávnou vzpomínkou času na střet lidí s jinými civilizacemi?

Pokud jsou báje o dracích pravdivé, proč draci unášeli krásné panny? Na potravu, nebo s nimi naplňovali jiné touhy, o kterých se před dětmi nemluví? Kdyby je hnal hlad, určitě by si nevybírali krásné princezny a sežrali by vše, co se jim naskytne. Lidská historie je plná mýtů o podivných tvorech, zvláštních křížencích lidí a zvířat. Kdyby tyto pověsti byly záznamem o konfrontaci s vyspělými civilizacemi z jiných světů, staly by se tyto báje vyprávěním o mezidruhovém obchodu s bílým masem a genetických pokusech, kdy Země byla velkou laboratoří vyspělých mimozemských entit.

Ležím na obřím listu svého obytného stromu a pozoruji západ tří sluncí připravených schovat se za horizont velkého vnitrozemního moře. Přes celou oblohu se třpytí bílé prstence. Ze zatmívající se oblohy pronikají první třpytky vzdálených hvězd a odhalují se dva z šesti měsíců doprovázející tento svět na pouti vesmírem. S končícím dnem se pobřeží probouzí do nočního života. Nad rozzářenou hladinou moře se začínají vznášet létající medúzy, kde každonočně vábí své partnery k nebezpečnému tanci lásky. Nastala noc a z nižších pater stromů se začíná ozývat nespočetně mnoho různých zvuků a znělých dech beroucích tonů volajících po lásce. Kdysi mě tyto zvuky k smrti děsily, ale to už je dávná minulost. Jsou to možná už dva pozemské roky, co jsem se dostala na tento nádherný svět.

1. kapitola: Počátek

Byl poslední červnový den, konec školního roku a den mých sedmnáctých narozenin, jeden z těch společensky náročnějších dnů v roce. Začínal přehnanou zvědavostí členů rodiny k mým jako vždy excelentním školním výsledkům a následné gratulace k tomu, že jsem prožila další rok svého života. Večer jsem se účastnila diskotéky, na které byli snad všichni z našeho malého městečka a jeho okolí oslavovat začátek prázdnin. Bylo tam mnoho lidí a ne jeden kluk se pokoušel o spárování se se mnou pro onu noc. Byl tam i jeden zvlášť otravný starší chlap, který nepochopil řeč mého těla a dost viditelných náznaků, že mi není jeho přítomnost milá. Naštěstí dorazila skupinka lidí z okolních vesnic a vzniklý rozruch mi umožnil se nenápadně vytrazit. Nepozorovaně jsem vyšla ven a zamířila po ulici směrem na kopec, ven z města. Po pár desítkách metrů procházím kolem posledního stavení a silnice se proměňuje v lesní cestu, kterou na místo domů lemují z obou stran vzrostlé stromy. Hudba diskotéky je v tomhle místě už víc přehlušovaná cvrkotáním cvrčků. Za kopcem scházím z cesty po lesní stezce vyšlapané vysokou zvěří, která tudy často prochází k nedalekému krmelci. Po pár minutách chůze se stromy rozestupují a vytváří lesní mýtinu.

Bylo to mé oblíbené útočiště, kam jsem se ráda vytrácela pozorovat noční oblohu. Ulehám na zídku, která dává nejvíce znát, že tu kdysi bylo nějaké obydlí. Jen cvrkot cvrčků a záře noční oblohy mně vždy dodávala energii. Při pohledu na nebe se má mysl vždy utápí v pavučinách snů a různých myšlenek.

Od pradávna jsou lidé fascinováni oblohou, mraky dostávají názvy podle tvarů a barev, taktéž slunce nás dokáže fascinovat svou krásou nejen při západu a východu, avšak asi nejvíce na většinu z nás působí noční obloha, když se slunce schová za obzor a oblohu zahálí černý plášť posetý spoustou různých světů kolem nás. Hvězdy, planety i věrný měsíc doprovázejí zemi snad od začátku věků. Hvězdy a jejich rozesetí po obloze v lidech probouzí tvořivost a představivost. Spojovat je pomyslnými čarami, uctívat je jako bohy, vidět v nich různé věci, zvířata a mnoho dalšího. Nemluvě o tom jak byly prospěšné pro navigaci nejen na moři. Snad každý někdy jen tak ležel a pozoroval noční oblohu, snažil se najít svou oblíbenou hvězdu, Malý a Velký vůz, nebo jen čekal na padající hvězdu, která mu splní jeho tajné touhy. Je zcela přirozené si při takovém pozorování položit otázku, jestli je někde u nějaké z těch hvězd na nebi taky nějaká planeta, na které někdo žije, kdo se kouká na oblohu, pozoruje naše slunce jako jednu z mnoha hvězd a pokládá si stejnou otázku.

Po chvíli tento krásný klid naruší podivný zvuk. Šustění trávy a kroky dávající znát pohyb něčeho velkého. Co to může být? Srnka? Jelen? Divoké prase? Nechtěla bych tu teď potkat ani člověka. Slyším, jak mi bije srdce. Zatajuji dech a s napětím se dívám do tem-

ného lesa. Do míst odkud je slyšet ten podivný zvuk. Z poza stromů se začíná rýsovat lidská postava. Kdo to je? A co tu chce?

„Už jsem myslel, že ses mi ztratila,“ povídá známý hlas.

Posadím se a přitisknu si kolena k sobě. Snažím se mu dát co nejvíc najevo svou nelibost.

„Co tu chceš?“ odpovídám s jistou dávkou agresivity.

Přibližuje se blíž a s klidem odpovídá. „Zmizela jsi tak rychle. Myslel jsem, že budeš chtít být se mnou venku sama.“

Zírám mu do očí, jestli to myslí vážně a neméně pohrdavě mu odpovídám. „Raději bych tu byla sama“.

Drze se posazuje ke mně na zídku a povídá: „Ty se v lese nebojíš, takhle úplně sama?“

„Tebe?“ odpovídám s trochou sarkasmu a odsunuji se od něj trochu dál.

„Ne mě, ale že tě tu třeba někdo přepadne, anebo tě bude obtěžovat,“ povídá mi s trochou dotčení.

Dívám se na něj a vážně mu povídám. „Tvého obtěžování jsem se vážně obávala.“

Třeba mu to dojde.

Zarazil se a s trochu překvapení vyhrkl: „V poho, nebudu tě obtěžovat, když to tak bereš.“

Odvracím svůj zrak zpět k nebesům a předstírám, že tu není. Avšak stále neodchází. Právě vstal a sedl si vedle zídky pode mne. Neustále hýbe hlavou na oblohu, na mne a několikrát to opakuje. Přeruší krátkou chvíli relativního ticha se slovy: „Podívej se na Jižní kříž, jak je krásně vidět.“

Nevěřicně se na něj zadívám, a přemýšlím, jestli tu blbost předstírá nebo je mu přirozená. Přeci každý ví, že Jižní kříž je vidět pouze na jižní polokouli a že my žijeme na té severní. Opřu se o lokty a podívám se mu do očí. Vážným hlasem povídám: „Slyšela jsem, že se tu v lesích přemnožil ptakopysk.“

„Ptakopysk?!“ zopakuje s trochou údivu a nechápavosti.

Najednou se zablesklo nebe a oba se díváme směrem na oblohu. K zemi se blíží nějaký objekt, asi možná meteorit.

Můj společník se zvedl ze země. Neustále zírá na oblohu a temným hlasem říká: „Padající hvězda, rychle si něco přej“.

Viděla jsem už v minulosti hodně meteoroidů i komet, ale na tomhle je něco divného. Dlouhý ocas oné „padající hvězdy“ směřuje kolmo k obloze, najednou se ztrácí a předmět se začíná rychle zvětšovat. Objekt už září a je větší než měsíc. Okolí se mírně otřásá a začíná být slyšet divné praskání a dunění.

Ta věc padá na nás! Cítím, jak mi bije srdce. Měla bych utéct pryč.

Zatřesu se svým společníkem, který stojí téměř nehybně a s otevřenou pusou sleduje přibližující se objekt. Křičím na něj: „Musíme odtud pryč.“ Ale vůbec mě nevnímá a dál kouká na oblohu.

Rychle opouštím mýtinu a běžím lesní stezkou na kopec. Padající hvězda ozařuje okolí bílým světlem s takovou intenzitou, že je vidět téměř jako ve dne. Vyběhla jsem na cestu a utíkám po vrstevnici stáčející se na druhou stranu kopce. Plíce mě pálí a prociťuji křeče v nohách. Stále běžím a neohlížím se.

Zableskne se a silná rána otřásla zemí. Ztrácím rovnováhu a padám ze svahu dolů. Kutálím se a nemůžu se zastavit. „Au,“ cítím tupou bolest. Zastavila jsem se o kmen stromu. Cítím, jak mě bolí a pálí celé tělo. Jsem celá odřená od větví a kamenů, přes které jsem se překutálela. Zhluboka dýchám a zvedám se. Co se to stalo? Všude kolem je bílá mlha. Jsem dole pod svahem. Vidím krmelce, od kterého utíkají dvě vyděšené srny. Za krmelcem zpoza stromů září oslňující bílé světlo. Co je to? Oheň? To by bylo slyšet praskání dřeva a cítit teplo. A určitě by nebyl tak jasně bílý. Z bolestí v celém těle se mi podařilo postavit a opřít se o strom. Zhluboka dýchám. Pozoruji vzdálené světlo. Co ten otravný kluk, utekl? Měla bych se po něm jít podívat. Co se vlastně stalo? Co je to za světlo? Kdyby to byl meteorit, tak by všude kolem hořelo a vytvořil by se po něm nějaký kráter. Zvědavost přemáhá všechny mé pocity a myšlenky. Udělám prvních pár kroků, ale padám na zem. Motá se mi hlava a nohy se mi pletou.

Po chvíli odpočinku to zkusím znovu. Plížím se pomalu kolem krmelce. Čím více se blížím lesem k mýtině, tím víc stromy a rostliny vypadají jak bez života. Některé spáleně jiné jsou jen bez listů jako by byla zima bez sněhu. Podivná hustá mlha se drží na všem pevném, větvích, zemi, kamenech a kopíruje povrch, jako bílý koberec. Po pár krocích odkrývám větve keře. Předemnou se nachází znetvořené místo mýtiny. Leží na něm podivná zaoblená hodně moc zářící věc, která ozařuje bílým světlem okolí, a vychází z ní mraky oné podivné chladivé mlhy. Prostorem okolo se ozývá podivný bzučící zvuk, který asi vychází z toho podivného předmětu. Celá mýtina je pokryta hustou mlhou. Rozhlížím se, jestli tu neuvi-

dím mého nového kamaráda. Hustá bílá mlha mne obklopuje až do pasu. Nevidím vůbec zem. „Au“. O něco jsem zakopla a spadla na zem. Ponořila jsem se celá do husté mlhy. Prohmatávám, na co jsem narazila. Je to pařez. Pařez z horní části mýtiny. To znamená, že na místě, kde jsem před pár minutami ležela, se teď nachází ta divná věc.

Co je to vůbec zač? Postavila jsem se znovu na nohy. Opatrně se brodím mlhou po okraji mýtiny a prohlížím si ten objekt. Nikdy jsem nic takového neviděla. Určitě to není meteorit. To by místo celého kopce byl nejspíš kráter. Tohle je divné. Vidím, že z části toho předmětu září světlo jinak než z většiny jeho povrchu. Vypadá to jako nějaký otvor.

Otvor?! Co když z toho něco vylezlo? Cítím a slyším jen rychlý tlukot mého srdce. Jestli z toho něco vylezlo, může to být teď kdekoliv. Může se to ukrývat v lese nebo kdekoliv v mlze okolo mne.

Doposud jsem na mimozemský život nevěřila. Lidi věřící v mimozemšťany a létající talíře jsem považovala za členy nějakých podivných sekt a společenských klubů přátel UFO nebo tak podobně. Doposavad mi to celé přišlo úsměvné. Ale když to vidím, nevím, co si mám myslet. Jsou-li to návštěvníci z vesmíru, jsou přátelští? Ve většině filmů jsou mimozemšťané spíše nepřátelští a nebezpeční. Když se nad tím zamyslím. Kdyby byli mírumilovní a osvětlení vážili by si víc svého světa a nevěnovali úsilí navštěvovat naši planetu.

Při těchto myšlenkách mám husí kůži všude na těle. Ale co mám dělat?

Měla bych najít mého společníka a zmizet někam do bezpečí. Mezi lidi. Ale kde je? Utekl? Co když to spadlo na něj?

Bojím se na něj volat, abych na sebe neupoutávala moc pozornost. Tiše stojím a rozhlížím se po okolí. Co to vlastně dělám? Nera-
da bych v tuto chvíli poznala skutečnou podobu nějakého mimo-
zemšťana.

„Haló! Jsi tu?“ volám z plných plic na mého nápadníka z diskotéky. Ale krom podivného hučení nic neslyším. Ani ozvěna se nenese po lese, jak bych čekala.

Co když byl zvědavý a šel dovnitř?

Třeba utekl někam do bezpečí. Možná bych to měla také udělat, vypadnout odtud.

Nevím proč, ale to světlo z otvoru mě přitahuje. Zajímá mě, od-
kud sem ta věc spadla a co je vlastně zač.

I když samotné pomyšlení, že tam vlezu, mě trochu děsí. Zvláště představa, že bych potkala mimozemské návštěvníky, mně nahání hrůzu. Ale co to je, se nedozvím, pokud tam nevlezu. Vždy jsem byla trochu zvědavá. Když se nepodívám dovnitř, budu si pak celý život vyčítat, že jsem to neudělala. Určitě je to bezpečné. Kdyby byl někdo uvnitř, tak by ten pád určitě nepřežil.

Podívám se dovnitř. Opatrnými malými krůčky se přibližuji blíže k té záhadné věci.

Co když je něco z té věci venku a teď to číhá na to, až vlezu do-
vnitř. Budu tam v pasti? Zastavila jsem se a rozhlížím se okolo. Oko-
lí je bez hnutí, doslova bez života. Co si to namlouvám. Sebrala jsem

zbytky své odvahy a pokračuji směrem k otvoru do toho předmětu. Čím jsem blíž, tím víc pociťuji zvláštní chlad vycházející z toho předmětu. Náhle se zvedl vítr. Uslyšela jsem za sebou nějaké praskání. Zatajuji dech a vnímám zběsilé bití mého srdce. Rychle se otáčím do místa, odkud vycházelo to praskání. Větve se už jen tiše chtěli od závanu větru. Nic jiného se nehýbe. Začínám pomalu dýchat a snažím se uklidnit. Pokračuji pomalu dále k té podivné věci. Už se jí mohu dotknout. Její povrch svítí a sálá z něj podivný chlad. Přikládám opatrně dlaň k povrchu té věci. Dotýkám se jí. Zvláštní, ač z té věci jde chlad, její pevný povrch nechladí ani nehřeje. Nikdy jsem nic takového neviděla.

Pokládám druhou dlaň a po čtyřech se plazím k otvoru. Koukám se dovnitř. Je tam stěží rozeznatelná chodba. Lze spatřit jen obtížně viditelné kraje stěn podlahy a stropu. Ze všeho vyzařuje bílé světlo. Vstupuji dovnitř. Trochu mě z toho světla začíná bolet hlava.

Prostupuji malou chodbou a dostávám se pomalu do středu té věci. Povrch stěn je beztvary. Jsou tu jen rovné svítící zdi. Vstupuji do středové místnosti. Intenzita světla mi brání v rozpoznání čehokoliv. Točí se mi hlava. Mám potíže se na cokoliv soustředit. Jsem už téměř uprostřed místnosti. U protější stěny se nachází nějaký stín. Jdu k němu blíže. Rozeznávám siluetu nějaké postavy. Stále se k němu přibližuji. Vidím bílé tělo s dlouhýma rukama, na kterých jsou podivné dlouhé prsty. Přivřenými očima zaostřuji zrak. Má velkou hlavu a otevřené černé velké oči. Proboha, co je to? Přestala jsem dýchat. A plná strachu rychle couvám zpět. O něco jsem zakopla a propadám se do nějaké díry v podlaze. Celá se chvěji strachy. Le-

žím na zádech v nějaké prohlubni. Připomíná mi to zanořenou vanu, nebo nějaké zvláštní lehátko. Světlo kolem mě zvyšuje svou intenzitu. Oči mám zavřené, přesto mě světlo pálí. Chtěla bych si oči zakrýt rukama, avšak jsou náhle tak těžké, že s nimi nemohu hnout. Přestávám se soustředit a únava mě přemáhá. Vzdávám se a cítím, jak mne pohlcuje spánek.

Procitám do divného snu. Ležím na zádech a vznáším se ve vzduchu nad mýtinou. Pode mnou je mlha, která se line do všech stran.

Rozeznávat kolem sebe vrcholky stromů. Nad sebou mám celou oblohu posetou hvězdami. Tak jasně a ostrě jsem hvězdy ještě nikdy neviděla. U jednotlivých hvězd vidím podivné obrázky. Trochu mi připomínají znaky některých starověkých národů. Ale i tak jsou jiné, zvláštní. Když se na některý ze symbolů podívám, vynoří se kolem něj spousta dalších symbolů. Většina ze symbolů vychází z podoby kruhu teček a čar. Když se na některý ze symbolů víc zaměřím, tak se v prostoru mění do jiné podoby. Našla jsem na obloze skupinu tří hvězd, které jsem na obloze nikdy nezpozorovala.

Symbyly u těchto hvězd mají jasnější zbarvení. Snažím se na ně zadívat hlouběji. Obraz hvězd se začíná zvětšovat. Jedná se patrně o soustavu tří hvězd. Krom tří hvězd jsou zobrazeny i další objekty v soustavě. Postupně se zobrazují i jakési čáry, které procházejí přes jednotlivé objekty. Jedná se asi o dráhy planet a jejich oběžnic.

Nejvíce těch symbolů se nachází u šesté planety této soustavy. Planeta má prstenec a obíhá ji několik měsíců. Planeta se přiblížila a lze vidět zřetelně její povrch. Má pevný povrch s několika ohrom-

nými jezery. Odhaduji, že jezera této planety jsou velká asi jako pozemské oceány.

Pod vyobrazenou planetou jsou dva velké symboly. Prohlížím si levý symbol, který hned zčervenal. Náhle se všechen obraz rozostřil a všechny objekty se spojily v jednu bílou záři, která mnou prostoupila.

Opět se vznáším nad mýtinu. Mlha pode mnou však stoupá a celou mne pohlcuje. Cítím, že ze mne vychází silná bílá záře. Jsem už celá přikrytá mlhou. Vidím a vnímám jen pronikavé bílé světlo.

Najednou cítím silné dunivé chvění. Pociťuji, že stoupám výš. Opouštím mlhu. Vedle sebe vidím jen vrcholky okolních stromů, téměř utopené v mlze. Nepřestávám stoupat a stále zrychlují k nebesům. Horizont kolem mě se mění. Mohu rozeznat čím dál víc vzdálenějších míst. Horizont se stále víc vzdaluje a zaobljuje. Vidím už zřetelně hranici zemské atmosféry a vesmíru. Vzdaluji se od Země. Chvilí pozoruji měsíc, který také rychle mizí z mého dohledu.

Zablesklo se a hvězdy se proměňují v pohybující se čáry rozestupující se přede mnou.

Otevřela jsem oči. Žádná záře už mne neoslňuje. Koukám se do stropu. Zdá se jako by byl prosklený. Vidím přes něj stejný výjev, jako jsem viděla v tom podivném snu. Kam mne unáší. Co se mnou chtějí dělat. Vzpomněla jsem si na tu bytost, před kterou sem chtěla utéct a rozbřečela jsem se. Chci domů. Co když už nikdy nevidím nikoho z přátel a rodiny? Co se mnou bude? Co se mnou ten tvor chce dělat? Zabije mne? Nebo na mě ještě před tím bude dělat něja-

ké bolestivé pokusy? Proč jsem do toho lezla? Měla jsem utíkat domů. To by udělal asi každý rozumný člověk. Jsem fakt pitomá.

Už dost! Vzpamatuj se! Měla bych se uklidnit. Nic se přece neděje.

Sebrala jsem zbytky odvahy. Vzpírám se rukama o dno propadliny a posazuji se. Rozhlížím se. Stejně jako strop jsou i stěny a podlaha zcela průhledné. Vše působí jako by bylo prosklené. Na stěnách a pod podlahou pozoruji ubíhající hvězdy mizející hluboko pode mnou. Hluboko pod sebou sleduji zmenšující se žlutou kouli. To bude slunce. Kam to letím. Zmenšuje se moc rychle. To přeci není možné, jak dlouho letíme, že jsme tak daleko? Hvězda pode mnou je velká už asi jen jako hrášek a je vidět jak se neustále zmenšuje. Není přeci možné pohybovat se rychleji než světlo, nebo snad ano?

Kde je ten tvor, co jsem ho tu viděla? Ne, že bych ho chtěla znovu spatřit, ale vím, že tu někde je. Ty jeho oči byly hrůzostrašné. Opírám se o okraj propadliny. Vylézám ven a rozhlížím se.

„Áááá!“ Proboha, je za mnou. Zhluboka dýchám a plazím se od něj. Zastavuji se o protější stěnu. Srdce mi bije tak, jako by chtělo vyskočit z mé hrudi. Dívám se na toho tvora. Leží tam celou dobu a vůbec se nehýbe. Má špinavě bílou pokožku a je celý nahý. Má mírně roztažené nohy. Jedna noha se zdá být nepřírodně deformovaná, jako by byla zlomená. Má štíhlé tělo, podél kterého leží dlouhé hubené ruce osazené odpudivě dlouhými tenkými prsty. Má velkou hlavu ve tvaru otočené hrušky. Malou pusou, nad ní dvě nosní dírký.